

V A R B E R G S F A L L E N

ALLMÄNFARLIG ÖDELÄGGELSE

K R I M I N A L R O M A N

*»Debutant som
levererar spänning
på flera nivåer.«*

LOTTA OLSSON;
DAGENS NYHETER

MONICA
NEBELIUS LÜNING

R O M A N U S & S E L L I N G

MONICA NEBELIUS LÜNING

Allmänfarlig ödeläggelse

**ROMANUS
& SELLING**

TIDIGARE UTGIVNING AV MONICA NEBELIUS LÜNING

Förtjänst och skicklighet (2024)

www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-8-977181-9

Copyright © Monica Nebelius Lüning 2025

Omslag: Sofia Scheutz

Tryck: ScandBook, EU 2025

Till min mamma, som varit borta mer än hälften av mitt liv,
otroligt mycket för länge eftersom du saknas mig varje dag.

Lördagen den sjunde december 2019

Nu borde jag försvinna. Men inget slår det här. Att våga vara kvar så länge som möjligt. Som nu, att se den mörkgråa röken bolma mot fönsterrutorna och det gula med vitt och rött i bakgrunden som slår igenom. Det ser ut som om lågorna bankar för att få komma ut och berätta att de gör det som jag vill att de ska göra, som så många gånger tidigare. Snart kommer glastrutorna att tryckas ut och den röda adventsstjärnan i asets fönster att bli till damm. Det kommer att komma ut folk från det övertända huset och grannar kommer vakna av att det dånar och bli rädda när de känner stanken av rök. Folk som är på väg hem från någon julfest kommer komma springande, människor som går några gator längre bort och hör ljudet av lågorna som knastrar och känner rökluften sticka i näsan. Då kan jag inte vara här. Då måste jag vara på väg hem, men jag vill ha några sekunder till. Att höra sirenerna långt borta, först en brandbil och sedan de andra som stämmer in och blandas med tjuten från ambulanserna och polisen. När det ljudet tränger undan tystnaden, det är ren njutning. De där sista, poliserna, brukar jag oftast inte höra förrän jag nästan är hemma. När jag står i tvättstugan och stoppar kläderna i tvättmaskinen. Den stunden och doften av sköljmedel som luktar äpple och såpa gör mig hel.

Jag har lagt till en ny ingrediens i natt, för att försöka få lågorna att bli så vita att det gör ont att titta på dem. Jag vet inte om det kommer fungera, hur det kommer att kännas, och jag är osäker på hur länge jag vågar stå kvar här och vänta. Nu låter det som om sirenerna är farligt nära, men... Där, där är det! Skriket. Det är svårt att inte gråta. Där är det igen, tydligare, ett vrål som bekräftar att svinet, Jens, känner det slags smärta som inte går att komma undan. Smärta i skelettet och i alla nervtrådarna i hela sin kropp, samtidigt. Och outhärdlig smärta i huden som brinner, i ögonen som inte längre ser eftersom hornhinnorna svetts bort, och inne i lungorna som om någon minut inte längre kommer att ha något syfte. Det är så rättvisa och befrielse låter. Det är så nödvändig hämnd och ansvar utkrävs.

Att jag skulle hämnas på Jens, att det skulle göra ont på ett sätt som han inte kunnat föreställa sig, det borde han tänkt på tidigare. Innan han hackade, hånade, gjorde mig liten och löjlig inför de andra, trots att jag är raka motsatsen. Jens borde ha tänkt efter före. Nu behöver han inte det och jag behöver inte ligga vaken på nätterna och önska att han ska brinna i helvetet, för det gör han redan. Snart brinner de andra också.

Ett-noll.

Söndagen den åttonde december

Ingrid

Vinden slår mot fönsterrutan, drar sig tillbaka och kastar sig fram igen. Lågorna på de två adventsljusen som Ingrid tänt fladdrar till. Om de slocknar ska hon ringa hyresvärden imorgon, igen, och säga att det är dags att täta alla fönster i hennes lägenhet som vetter ut mot fästningen och havet. Om det drar så mycket nu är det ingenting mot vad det kommer att göra när det blir riktigt kallt ute. När snöstormarna, som inte kommit ännu, drar in över staden. Ingrid kryper ihop under filten i fåtöljen. Hennes mamma, Vega, körde iväg med det sista flyttlasset i förrgård. Det tog ungefär ett år och fyra månader för henne att få allt flyttat från lägenheten på Beatas Lid, som är Ingrids nu, ut till sambon Hjalmars stuga i Espevik. Den med det enorma soldäcket mot havet, som ser ut att klamra sig fast vid klipporna ovanför strandängen. Om Ingrids mamma skulle möblera Hjalmars hus med hela sitt bohag, skulle det förmodligen knappt fylla ut ett enda av rummen med de stora glasfönstren. Hon och Ingrid hjälptes åt att hänga upp vita julstjärnor i papper på första advent, en i varje fönster, och de försvann nästan, som om de krympt över en natt. Och ändå kallar de Hjalmars hus för stugan. Det har aldrig varit och kommer aldrig att vara en stuga. Det är lika missvisande som att kalla Ingrids lägenhet, den som hon vuxit upp i och

som mamma lämnat, för våning. Den har aldrig varit och kommer aldrig att vara något annat än tre små rum och kök. Tre våningar upp, med drag från fönstren, utan hiss och med ett badrum som aldrig kommer att kaklas och en fuktfläck ovanför badkaret som har samma form som Argentina.

Den randiga filten som Ingrid kurar under luktar ny när hon drar upp den över näsan. Hon fick den av Hjalmar när han var över med mamma för att hämta upp den sista flyttlådan. Som en inflyttningspresent. Den är betydligt tjockare än filten mamma tog med sig i flytten och såg ut att vara inköpt i London när Ingrid klippte bort prislappen, som Hjalmar skämdes över att han glömt. Hennes mammas sambo är inte mycket för att göra väsen av sig, särskilt inte om det han har och har haft. Om hur han började läsa till läkare på Karolinska för att han ville bli psykiatriker, hoppade av, flyttade till London, blev nationalekonom, analyserade aktiemarknaden och har suttit i styrelser i alla stora bolag som Ingrid hört talas om. Hur han bott överallt i hela världen och av anledningar som han aldrig förklarat valt att leva ensam. Ända tills han bestämde sig för att landa utanför Varberg och träffade Ingrids mamma på filmklubben på teatern. En söndagskväll för nästan femton år sedan när de visade *Hotell Rwanda* och efter det blev Hjalmar en av de Ingrid håller närmast, någon som hon litar på i alla lägen. Nu tänker hon att ullfilten känns som en av Hjalmars kramar. Som något man kan gömma sig i, men som aldrig har försökt att ersätta hennes pappas.

När Vega och Hjalmar träffades hade Ingrid redan flyttat till Lund och börjat läsa juridik i det stora vita trevåningshuset i kvarteret Paradiset och det hade gått många år sedan hennes pappa dog. Sedan han började tyna bort i cancer, samtidigt som han envisades med att fortsätta röka pipa. Röka, hosta, knacka ut tobaken i det turkosglaserade askfatet på köksbordet. Gång

på gång lovade han Ingrids mamma att göra två saker: boka en tid hos läkare och sluta röka. Sluta röka omedelbart. Det där med att ringa läkare var det första han skulle göra dagen därpå. Och ändå stoppade han pipan igen och allt började om någon timme senare. Hostan, hans hand som luktade tobak och som strök över Ingrids hår och hennes mamma som suckade och fick honom att lova, verkligen lova, att ringa direkt när läkarmottagningen öppnade. Hjalmar röker inte. Han gjorde det då, för femton år sedan, men slutade när Ingrids mamma sa att det var omöjligt. Det var inte möjligt för henne att gå runt och bära på den oron igen.

Ingrid skulle kunna somna här under filten, men hon vet att hon måste resa sig och blåsa ut adventsljusen och det finns dessutom en lunta papper som ligger och väntar på den röda julduken på köksbordet, i en blå plastmapp. Väntar på att gås igenom. Klockan är nog nio redan, men hon har inte hört kyrkklockorna slå. Det kommer att bli en sen kväll.

Det är mer än ett år sedan hon började som chef på polisens utredningsenhet. Mer än ett år sedan hon slutade vara domare på Varbergs tingsrätt och flyttade över till polishuset på andra sidan Östra Långgatan. Ingrid hade inte varit på tingsrätten i mer än några veckor när hon insåg att hon inte skulle kunna vara kvar. Att det var bråttom att hitta något annat jobb innan alla förstod vilken total katastrof hon var. Inte alls lika utomordentligt duktig som sin pappa, lagmannen Ulf Lööf, som var den yngsta domstolschefen på tingsrätten i Varberg någonsin, då för länge sedan. Som hon vet att hon jämför sig med hela tiden och i allt, trots att han skulle ha sagt till henne på skarpen att sluta med det om han funnits kvar här och visste att hon gjorde så. Ordentligt på skarpen hade han sagt till, och efter det hade han förmodligen klappat henne på kinden och sett så där fundersam ut som han gjorde när Ingrid var liten

och ledsen och ändå försökte le. Men det var inte så lätt att sluta använda pappa som måttstock när alla på tingsrätten pratade om honom när hon var tingsnotarie där. Och när hon kom tillbaka som domare förrförra sommaren. Om Ingrids pappas synnerliga kompetens, varma sätt och vilja att försöka förstå alla som inställt sig i rättegångssalen. Så när hon fick frågan om hon ville byta sida på Östra Långgatan och börja jobba som chef på utredningsenheten på polisen, svarade hon ja. Utan att ens be om att få fundera en dag eller två.

Men att hon tackade ja berodde inte bara på detta med hennes pappa. Om Ingrid tillåter sig själv att släppa in något annat under filten än rädslan för att inte räcka till, om hon slutar förebrå sig själv, hade det i ärlighetens namn också handlat om att flytta till något som gjorde henne glad. Gabriella. Hon bytte från domstolen i gult tegel till polishuset i brunt tegel för att få jobba med Gabriella. Med henne behövde Ingrid inte bevisa så mycket. De två hade utrett mordet på Dan Wallert. Löst det tillsammans. De hade inte känt varandra så länge då, men det var ändå de två. Gabriella har blivit hennes vän efter att Ingrid flyttade tillbaka till Varberg från Köpenhamn i början av juli förra året. Eller, flyttade kanske inte är rätt ord. Flydde, snarare. Med två resväskor på Öresundståget en lördag, satt hon och försökte gömma sig bland alla som var på semester. För att komma undan Jacob som slagit henne sönder och samman. Som följde efter henne till Varberg, letade upp henne och slog henne så illa med en golfklubba att hon fortfarande har ett ärr på insidan av läppen.

Ingrid försöker att inte tänka på Jacob, försöker styra tankarna till andra saker, brottsstatistik över anmälda rattfyllor eller något annat som hon kan föra in i olika Excelblad, men de återvänder till Jacob alldeles för ofta. Som hur det kändes att sitta mittemot honom när det var rättegång i Malmö tingsrätt

och han satt häktad för alla gånger han slagit henne under de sju långa år som de var tillsammans. Hur det kändes att läsa om allt det som sagts i den där förhandlingssalen och skrivits i domen som damp ned på hallmattan i september förra året. Till exempel om allt som Jacob spottat ur sig om Ingrid under rättegången, hur han tyckte att allt var hennes fel eftersom hon ständigt provocerade honom med sitt omständliga och ängsliga sätt att vara. Hur sjuk i huvudet hon var som aldrig hade en egen åsikt, hur hon plågade honom med sitt ältande och hur han ibland bara försökte slå sig ut ur deras destruktiva förhållande och rädda sig undan hennes galenskap. Det stod med i domen. Det Ingrid försökt förklara, att det Jacob sa inte stämde, det stod inte med. Inte ett ord om att hon hade ärr efter cigaretter på sjutton ställen i hårbotten och att ett av dem, det i hårfästet till höger i pannan, aldrig ville läka. Om man inte var med på rättegången utan bara läste domen, inte såg hur Jacob fick ett utbrott under förhandlingen, skrek på Ingrid med den där rösten som han brukade använda innan det small, skulle man kunna tro att han bara var lite udda. En lite kantig och känslig person som tvingats utstå provokationer som få hade mäktat med. Att han kanske var rätt okej, ändå.

Efter att Ingrid läst domen gick hon ut och tryckte ned den och kuvertet med Malmö tingsrätts logga i en papperskorg inne i Societetsparken. Långt ned i papperskorgen. Såg till att det hamnade under Festis-förpackningar, kladdiga glasspapper och tillknycklade ölburkar. Hon vill låta Jacob vara. Önskar innerligt att han ska blekna bort, men det gör han inte. Ingrid tittar sig över axeln varje gång hon går ut på Beatas Lid. Var-enda jävla gång. Polisanmälan och den påföljande rättegången verkar ha triggat igång något slags försvarsreflex som bara blir värre. Kommer någon upp bakom henne utan att hon är beredd, rycker hon till så att det gör ont i mitten av nacken

precis under skallbenet och i käkarna. Och i pannan och armen och hårbotten och överallt annars där Jacob lyckats få in slag, sparkar, örflar och där han dragit ut det ömtåliga nackhåret med rötterna. Nu sitter han på en anstalt utanför Odense för att han har gjort allt det där. Ingrid bildgooglar ofta anstalten när hon vaknar mitt i natten och mår illa och fryser efter att ha drömt mardrömmar. Om att Jacob är någonstans här hemma, men att hon inte kan röra sig. Hon är förlamad och han är nära och hon kan inte se var. Bara känna att han är där och att han ska slå ihjäl henne. Då tänder Ingrid lampan ovanför sängen och tittar på olika bilder av gråa anstaltsbyggnader i betong, som omges av murar som också är i betong och som i sin tur omges av stängsel med taggtråd. Som det inte ska gå att ta sig över. Jacob kommer ut om två år, åtta månader, fyra dagar och förmodligen någonstans mellan tio och nitton timmar. Efter det är han fri. Ingrid straffas på ett sätt som inte är tidsbestämt. Det han slagit in i henne slutar inte eka i hennes tankar, slutar inte trycka till och ned. Slutar inte göra ont och skrämma vettet ur henne.

En av de första sakerna som hon gjorde när hon började på polisen förra året var att byta ut persiennen som hängde på sned i ett av förhörssrummen. Hon hade sett den från sitt fönster på domstolen och det hade retat henne varje gång hon tittade ut, att ingen tog tag i det. Ingrid gjorde det och hon köpte dessutom en ny kaffemaskin som fungerade och såg till att alla som ville kunde få havremjolk till kaffet. Fast där tog det stopp. Efter det har det inte hänt så mycket. Det är inte det att hon inte har försökt, tänker hon och drar filten tätare om sig, kisar mot stearinljusen vars lågor fortsätter fladdra i fönstersmygen.

Men det har mest varit ledningsgruppsmöten och löneförhandlingar och avstämningar med Hans Broström, polischefen

i Göteborg som är hennes chef. Ganska ofta sitter Ingrid på jobbet med dörren till korridoren stängd och missar fikarasterna och småpratet. Hon vet att det skvallras om henne. Hon hörde en kommentar en gång när ingen märkte att hon stod vid postfacken i kopieringsrummet. Om att hon är som Jesus. Man hoppas och tror att hon finns, men man ser henne aldrig så man kan inte vara riktigt säker. När hon frågar Gabriella om det ser hon lite besvärad ut och säger att Ingrid inte ska bry sig. Det hör till att det pratas om chefen. Om vem chefen favoriserar och vem chefen inte tycker om och straffar när lönerna sätts, om att ledningen inte förstår vad som behövs för att allt ska fungera.

Ingrid vet att hon har uppförsbacke. Hon är inte polis, har aldrig varit chef tidigare och är vän med Gabriella. De två första sakerna kan hon inte göra något åt och den tredje kommer hon aldrig vilja göra något åt, inte så länge deras vänskap inte drabbar Gabriella på något sätt. Det har den inte gjort hittills, inte såvitt Ingrid vet. Bara en enda gång har någon sagt något om att hon skulle behandla Gabriella annorlunda, bättre. Hon vet inte vem det var som klagade och dessutom var det bara trams. Någon ringde Hans och påstod att Ingrid låtit Gabriella hålla förhör med en femtonårig tjej från HVB-hemmet Solgläntan i Kärradal. Detta trots att Gabriella inte gått alla kurser för att få hålla barnförhör och till råga på allt pressat tjejen att erkänna, på ett sätt som stred mot varenda artikel i Europakonventionen. Ingrid kunde inte ta det riktigt på allvar. Om man greps utanför Ica Hajen med fyra mascaror innanför linningen på mjukisbyxorna och nio paket rakblad under dunjackan, var det inte så mycket att diskutera. Det vet den som klagade på henne också. Den som var feg och rundade henne och ringde Hans i stället.

Men den främsta anledningen till att Ingrid sitter och kurar

under filten är pappersbunten som ligger på skrivbordet. Handlingarna som hon skrev ut och la ned i väskan innan hon gick hem. Det är det som gör att hon nästan somnar i fåtöljen, det som är orsaken till att hon inte fick en blund i ögonen i natt. Att hon bara var hemma och vände för att byta tröja och äta frukost efter larmet klockan 03.00 om branden i det gula trähuset på Södra Vägen, natten mellan fredagen och lördagen. När Jens Moberg brann inne. Minnena av det som hon såg på genomgången igår eftermiddag, bilderna av hans sönderbrända kropp, får Ingrid att dra upp axlarna och andas ut snabbt. Det var det äckligaste hon någonsin sett. Hon ska aldrig mer äta korv som är grillad så att den blir sotig och skinnet spricker. Eller stekt fläskkotlett med ben. Aldrig, det tjocknar i svalget av illamående vid blotta tanken. Bilderna av smält hud och sotiga benknotor är som fastbrända på näthinnan. Stora blåsor som börjat lossna från gult underhudsfett. Som en uppdaterad version av Bockstensmannen, innan någon tog ut inälvorna och la i små glasburkar.

Hela Varbergs innerstad var insvept i en vidrig avslagen grilldoft igår. Och samtliga invånare vill att polisen ska hitta den som mördat Jens. Den populära killen som alltid sågs ute i vimlet. Som var med i innebandylaget för några år sedan och vann SM-guldet som firades på torget. Det ska hållas en manifestation där, på samma ställe som Jens höjde segerpokalen när laget välkomnades hem som hjältar. Precis framför fontänen med statyn som föreställer badande ungdom, och som Ingrid lärde sig i skolan skulle symbolisera något slags evigt liv. Så blev det inte för Jens, hans liv blev kortare än de flesta andras. I morgon kväll klockan sju ska alla samlas som vill uttrycka sin avsky och sorg över det faktum att någon anlagt en brand som slutade med att Jens brann inne och dog, under vad som måste ha varit helt fasansfulla och vidriga plågor. När Ing-

rid har googlat på Jens är det en bild som poppat upp flera gånger. Ett foto på en kille i trettioårsåldern, lång, ljushårig, i rutig flanellskjorta och med en cigarett i ena mungipan. En självsäker gråblå blick rakt in i kameran. Ingrid tänkte att det där är någon som aldrig backar. Jens Mobergs blick går inte ihop med att brinna upp.

Hon reser sig och viker ihop ullpläden, lägger den över armstödet till fåtöljen och blåser ut ljusen i fönstret, rättar till den vita mossan i adventsljusstaken. De kommer inte att hitta den som brände inne Jens om Ingrid sitter här och håller på att somna. Dags att använda hjärnan till ett annat slags ältande.

Ingrid

Hon läser igenom de meningar som hon redan strukit under när hon gick igenom det preliminära utlåtandet från rättsmedicin på sitt rum på jobbet, tidigare idag. Längst upp på sidan två har hon markerat med två röda streck att Jens Moberg inte dog i sömnen av rök som tog sig in i hans lungor. Den slog inte ut alla system i kroppen innan smärtan kändes. Så var det inte alls. Hans kropp hittades i en garderob i ett sotat sovrum i den utbrända lägenheten. Där låg det som var kvar av Jens hopkrupet på golvet. Ansiktet tryckt mot vad man konstaterat var en glipa mellan garderobsväggen i plywood och sovrumsväggen bakom garderoben. Det måste ha funnits luft där som fortfarande gick att andas. Rättsläkaren konstaterar torrt att det inte är ovanligt att man blir förvirrad och inte hittar ut när det brinner. Det kan vara en möjlig förklaring till att Jens hamnade i garderoben. Men rättsläkaren slår också fast att det som hände Jens är ovanligt, att någon överlever så länge i ett slutet utrymme med en fullt utvecklad brand, och att det med största sannolikhet visar på att Jens upplevt fruktansvärd smärta och utdragen dödsångest. Med andra ord var han vid medvetande under ovanligt lång tid med tanke på omständigheterna. Ingrid tvingar sig att läsa de meningarna flera gånger för att försöka ta in vad det betyder. Vad var det

med branden på Södra Vägen som gjorde att Jens inte dog som folk vanligtvis brukar göra när det brinner nattetid? Inte kvävdes i sömnen? Klockan var ändå tre när brandkåren kom till platsen, mitt i natten. Allt hade varit stängt länge om han varit ute kvällen före. Varför sov inte Jens?

Ingrid bläddrar vidare, läser i handlingarna som hon fick innan hon skulle gå hem. Gabriella hade lagt dem i hennes postfack med en gul lapp där hon hade skrivit att det fanns nya uppgifter om att någon kan ha varit på plats utanför huset på Södra Vägen när det brann. Ingrid läser, skriver ett frågetecken vid ett stycke på sista sidan i ett preliminärt protokoll från en teknisk undersökning. Man har hittat avtryck från skor i en rabatt på andra sidan gatan, mitt emot det gula huset där Jens dog. På ett ställe där man skulle kunna stå skyldig av enar om man vill gömma sig. Det var inte ett avtryck utan flera som hängde ihop, likadana avtryck med samma storlek och mönster på sulorna, som om någon stått där och trampat. Kanske väntat på att det skulle börja brinna ordentligt eller för att försäkra sig om att ingen hann ut. Kanske för att vara säker på att Jens var död, på att det var så det slutade. Om det är så, om Ingrid har rätt, är det något som tyder på ett kallt sinne. För Jens skrek så att det hördes vida omkring. Grannarna som förhörts har berättat att de vaknade av ett vrål, ett skrik så fyllt av ångest att de aldrig hört något liknande.

En äldre man, Allan, som bodde på samma våning som Jens och som berättade att de varit på hyresvärdens tusen gånger om att få nya brandvarnare uppsatta men att det aldrig blev av, verkar särskilt skakad. Han var först ute i trappan och försökte dra upp ytterdörren till Jens lägenhet, men fick släppa handtaget för det var så varmt att det inte gick att hålla i. Och dörren var låst. Röken som sipprade ut längs dörrkarmarna och genom brevinkastet gjorde så ont att andas in att Allan

bestämde sig för att få ut grannarna som inte redan sprang förbi honom i trappan. Det var när han tog sig upp till lägenheterna på våningen ovanför, samtidigt som han ringde 112 för att kontrollera att de var på väg, som han hörde vrålen igen. Som blev till flera och som han förklarade fortfarande ringde i hans öron. Patrullen på plats antecknade också att Allan berättat att Jens hade otur på så många sätt. De som bodde ovanför och under honom visade sig vara bortresta. Det var inte många i huset som hade kunnat hjälpa Jens innan det var för sent.

Ingrid skriver ned meningar i punktform i ett rutat kalle-
gieblock som har blivit liggande i köksfönstret efter att hon
julpyntade förra helgen. Ovanligt att man brinner till döds, det
var få grannar hemma, någon har stått på andra sidan gatan
och tittat men ingen av grannarna har uppgett att de sett någon
där. Hon tar en klunk kallt te ur koppen som har stått kvar på
köksbordet sedan hon var hemma och vände imorse och puttar
ut snusen under läppen med tungan. Tar fram snusdosan och
spottar ut den i locket. Satan, det där var hennes sista. Ingrid
kastar dosan så att den landar på hallmattan för att hon inte
ska glömma att köpa en stock när hon går till jobbet imorgon.
Rättar till hästsvansen i nacken. Branden på Södra Vägen var
välplanerad och att det var Jens som brann inne kan inte vara
en slump. Det lilla tvivel som hon hade i den frågan när hon
gick hem från jobbet är nästan som bortblåst. Någon ville
förmodligen att Jens skulle dö på precis det här sättet. Att han
skulle veta att han inte skulle kunna komma undan. Och det
är sjukt brutalt.

Ingrid reser sig. Hon ställer tekoppen i vasken och borstar
bort några gamla skorpsmulor från julduken. Fortsätter in i
badrummet, drar hårsnodden ur hästsvansen och trycker ut
tandkräm på tandborsten. Tittar sig i spegeln och rynkar på

näsan. Det där med grannen Allans beskrivning av hur det lät när Jens skrek, och rättsläkarens torra konstaterade av den utdragna dödsångesten, vill inte släppa taget. Hur det måste ha känts när Jens förstod att ingen skulle hinna komma till hans räddning. Att det inte fanns någon hjälp att få och att någon hade bestämt han inte skulle få leva längre. Undrar om Jens visste vem det var? Om han förstod det? De tankarna är svåra att skaka av sig. Särskilt när det är så mörkt ute och alla snart förväntas känna något slags julefrid som ska ta bort allt det som gör ont för ett litet tag.

V A R B E R G S F A L L E N

ALLMÄNFARLIG ÖDELÄGGELSE

K R I M I N A L R O M A N

*»Debutant som
levererar spänning
på flera nivåer.«*

LOTTA OLSSON;
DAGENS NYHETER

MONICA
NEBELIUS LÜNING

R O M A N U S & S E L L I N G